

Írta: Darth Raven
Elérhetőség: Darth_Revan@hotmail.hu

I. rész

A Demokrácia Vihara

4. fejezet

Durham

2192. március 13-a. Gyönyörű hétköznap virrad Durham káprázatos fővárosára. Maga a város egy zöldellő völgyben fekszik, amelyet egy folyó szel ketté. Mindkét oldalon a kor építészetének megfelelő, megközelítőleg 850 méter magas fehér színű, a tájba tökéletesen illeszkedő kecses felhőkarcolók tornyosulnak. Közöttük apró siklók ezrei cikáznak, valamint egyéb különféle járművek. Mint például ez a szállítójármű, amely jelenleg az úrkikötő felé tart, útja során elsuhan a Regionális Tanács épülete felett is. Ez a nagytanács bolygószerű változata, minden régió elküldi a képviselőjét, akik a gyűlés során egyforma szavazati joggal rendelkeznek. A központi emelvényen a rendszer megbízott kormányzója áll tanácsadóival az oldalán. Az épület is hasonló szerkezetű, az egyetlen nagyobb különbséget a kupola üveges boltozata jelenti. Itt nincs szükség világításra, a képviselők kizárólag nappal üléseznek. Persze szükség esetére rendelkeznek a megfelelő szintű fényszórókkal is. Jelenleg az éves kiértékelést illetően tanácskoznak. A bolygó megbízott kormányzója, Natasha Rose éppen most fejezte be az adatok összegzését.

- Kedves képviselők, örömmel jelentem be, hogy ez évben gazdaságunk 12%-os gyarapodást ért el valamint a népesség 8,4 milliárd fölé emelkedett. Ez bármely más kolónia fejlődésének a kétszerese.

Nem is rossz, ha így folytatjuk, 20 éven belül magunk mögött hagyjuk Mainsfieldet – szóval fel a keleti kontinens képviselője elégedetten.

- Már így is majdnem olyan jelentősek vagyunk, mint ők. A Föld és ő utánuk mi vagyunk a szövetség legfontosabb láncszeme – teszi hozzá az északi kontinensé.

- Ráadásul a flotta főbázisa is mellettünk található, az új fegyver prototípusát is mi tesztljük - teszi hozzá a keleti kontinensé.

- Ha a tesztek siker koronázza majd, miénk lesz az első fegyver, amely képes egy teljes hadiflotta elpusztítására, egyetlen lövéssel – az óceánon fekvő városok képviselője.

- És mégis mi szükség van egy ilyen horderejű fegyverre? Higgins tábornok túl messzire ment ezzel - mondja Rose, nem túl rokonszenvesen.

- Sosem árt egy kis tüzerő, melleleg hatalmas tekintéllyel jár majd részünkről. amíg nem rendszeresítik más planétákon. Addig is Mainsfield semmi lesz hozzánk képest – északi kontinens.

- Igaz. Javaslom, használjuk bölcsen a rendelkezésre álló időt. A megfelelő intézkedéseket meghozva akár meg is tarthatjuk előnyünket – déli kontinens.

Eközben a kis szállítóhajó elérte az úrkikötőt, a Dr. Eliot Scott parancsnoksága alatt álló BC 304-es már régóta vár érkezésére. A sofőr, Mike megnyit egy kommunikációs frekvenciát, majd azonosító kódja leadásával bizonyítja kilétét.

- Csakhogy megérkezett. Már azt hittem a hátamon kell elvinnem ezeket a kutatólaborba.

- Már megbocsásson uram, de fontosabb feladataim voltak. Sok ember igényli szolgálataimat manapság – az igazat megvallva már egy hete nem akadt ügyfele, de így könnyebben tud extra keresethez jutni.

- Higgye el, ennél nincs fontosabb feladata, a küldeményt olyan gyorsan szállítsa le, amilyen gyorsan csak tudja. Amint elvégezte 500 terrát kap a számlájára.

Mike szeme teljesen kikerekedik az összeg hallatán. Szerencsére csak rádión megy az adás így könnyedén blöffölhet.

- Nem is tudom, ennyiért nem éri meg a sietséget. Mit szólna 600 terrához?

- Kap 700-at. Elég lesz? – tudja, hogy akár 100 ért is elvállalná, de most semmi kedve alkudozni.

- Megbeszéltük, a szállítmányt sugározza csak a raktérbe. A kutatóközponthoz érek vele úgy egy jó másfél órán belül.

- Az sajnos nem lehetséges. A szállítmányt túl veszélyes teleportálni, szálljon le a hangárba s az embereim készséggel berakodják.

- Még egy teleport fóbiás elmebeteg – gondolja magában, de hát mégiscsak a szokásos havi keresete háromszorosát kapja érte. – Ahogy akarja – folytatja hangosan.

Siklójával leszáll a jobb oldali hangárban, leereszti a hátsó rámpát, majd felkészül a szállítmány berakodására. Rövidesen két fekete ruhás, napszemüveges ember jelenik meg a sikló mögött. Az egyikük egy sötét színű alumíniumtáskát tart a kezében. Rövidesen besétálnak a raktérbe majd a táskás fickó a sofőrhez fordul.

- Indulhatunk.

- Sajnálom, embereket nem szállíthatok – figyelmezteti őket Mike.

- 1000 terráért sem? - mondja a másik feltehetően ázsiai alak.

- Maguk tudják, minden esetre elég kényelmetlen ott hátul – leplezi örömét.

- Nem probléma – vágja rá fapofával a bőröndös, fekete bőrű fickó.

- Ennyi lenne a szállítmány?

- Pontosan – ráncolja a homlokát az ázsiai.

- Rendben, tegyék a táskát a biztonsági tárolóba, össze ne törjön nekem.

A fekete alak beleteszi azt a falból kijövő fiókba, amint elveszi onnan a kezét, a tároló azonnal visszamegy a falba, szinte tökéletesen beleolvadva a környezetébe. Ha az ember nem tudná, hol keresse, sosem találná meg újból. Út közben a két fickó mozdulatlanul ül egymással szemben, látszik rajtuk, hogy nem szokványos figurák, minden bizonnyal az Ügynökség emberei.

- És miért olyan fontos ez önöknek? – próbálja oldani a feszültséget Mike.

- Ez államtitok – feleli a fekete bőrű.

- Ja hogy, államtitok. Miért nem ezzel kezdte? Megtudhatnám, mégis miért kell egy teljes szállítóhajó egyetlen táskához? – Mike kezd ideges lenni, sokan pórul jártak már az Ügynökséggel való tranzakciók folyamán. Helyzetén az sem segít túl sokat, hogy ilyenkor kényszeresen beszélni kezd.

- Senki sem löne szét egy szállítóhajót fényes nappal egy rutinrepülés közben. Rosszul mutatna a sajtóban – feleli az ázsiai halálnyugalommal.

Egy szempillantás alatt belefutad a szó sofőrünkbe, lelassít, keze remegni kezd a botkormányon. Feltűnően kerüli a távolságot mindentől, ami mozog, halálos fenyegetésnek véelve azokat. Szemeivel egyre csak a környező dolgokat vizsgálja, ahogy elhalad az egyik felhőkarcoló bal oldala mellett.

Részben ez oka annak, hogy nem vette észre a jobbról előbukkanó taxist, amellyel a lehető legrosszabb pillanatban keresztezik útjukat. Bár viszonylag lassan hajtott így is 150 km/h-val csapódott annak oldalába egy szempillantás alatt tűzgolyóvá változtatva azt. A taxiban ülők és Mike azonnal életét vesztette az ütközéskor, a szállítójárműnek nagyobb méretéből adódóan csak az eleje roncsolódott össze teljesen. A hátsó rész, az utazókkal együtt, viszonylag épen maradt, azok kétségbeesetten próbálják kimenteni a csomagot a föld felé zuhanó siklóból, amely 8 méteres lángcsóvát húz maga után.

- Nem tudom kinyitni – mondja, a fekete bőrszínű fennhangon miközben kétségbeesetten próbálja kihúzni a tárolót.

- Elöl volt a vezérlője, innen nem lehet kinyitni.

- Akkor mit tegyünk? Ha leesik, itt mindenki meghal – teszi hozzá aggódóan a fekete bőrű.

- Túl késő, mennünk kell! – próbálja társa jobb belátásra téríteni.

- Központ, itt Zulu 1-es. Vészhelyzet van! Azonnal teleportáljanak fel minket! – kiáltja az ázsiai a csuklóján elhelyezett parányi mikrofonba.

- Túl nagy az interferencia, nem tudjuk befogni önöket – közli a parancsnokság miközben a sikló már 200-al zuhan a talaj felé.

A zuhanás robaja miatt a fekete bőrű nem hallja a parancsnokság válaszát, de társa tekintetéből is meg tudja állapítani a helyzetet, végük van. Vállára teszi a kezét majd a következőt mondja:

- Megtiszteltetés volt.

- Akárcsak nekem – válaszolja társa.

Az emberek némán bámulják, ahogy a 20 méter hosszú égő szállítójármű a földbe csapódik jókora robbanást idézve elő. A lángok valamitől lilás mintázatúak, mindenesetre a tűzoltók percekben belül kimennek a helyszínre, s rövidesen eloltják azokat. Benne két összeégett holttestet találnak s egy üres alumínium táskát.

Aznap délre Eliot is megérkezett a kutató épületbe, hajója a Spirit of Fire még mindig a kikötőben rostokol. Meglepetten hallja, hogy a minták még nem érkeztek meg és az Ügynökség emberei felől sem hallottak semmit. Mit sem sejtve a katasztrofális eseményről rögtönzött szállására megy. A tőle megszokott módon megebédel, majd bekapcsolja a tévét és az leül a kanapéra egy pohár sör társaságában. Éppen a kora reggel eseményeit foglalják össze néhány mondatban.

- Semmi érdekes – gondolja magában, miközben a híradó adásideje végéhez közeledik.

- Végül, de nem utolsó sorban ma reggel egy szállítóhajó karambolozott egy szerencsétlen taxissal. A baleset során, sajnálatos módon nem voltak túlélők... – mondja a tudósító rokonszenves arccal, Eliot feláll majd meredten figyelni kezd. -... a szállítójármű nem sokkal a főváros kutatóközpontja melletti sztrádába csapódott. A szemtanúk beszámolóí alapján a lángok lilás árnyalatúak voltak, a tűzoltók vegyi szennyezésre gyanakodnak. Egyelőre nem találtak semmit viszont azt javasoljuk önöknek, hogy legyenek óvatosak, ha arrafelé járnak.

Eliot ennek hallatára teljesen megdermed, a pohár sör kifordul a kezéből, majd az üveg a földre zuhan számos apró szilánkra törve.

- A vírus... - suttogja halkán, majd azonnal kirohan a helyiségből, felettese irányába.

Soha életében nem futott még ilyen sebességgel. Szíve hevesen zakatol, szervezete pumpálja az adrenalint ereibe. Pillanatok alatt elér főnöke irodájába, kopogás nélkül benyit s heves lélegzetvételek közepette hebeg valamit, amelyből bent lévők egy mukkot sem értenek.

- Dr. Stark. Éppen megbeszélést tartunk. Megtenné, hogy elhúzza innen a belét, amíg módja van rá? - vágja hozzá főnöke szigorúan, a többiek sincsenek túlságosan elragadtatva a hívatlan látogatótól.

- A vírus... robbanás... lángok... megfogunk... - Próbálja összeszedni mondandóját, de nagyjából csak ennyit lehet kivenni belőle.

- Örök, kísérik ki innen és gondoskodjanak róla, hogy ne találjon vissza. – mondja Eliot főnöke, majd két ór megpróbálja eltávolítani a teremből. Ő azonban hevesen ellenáll, mindenképpen tovább kell adni üzenetét.

- Az Árnývírus... elszabadult... a lángok... - sikerül ennyit összeszednie mondandójából.

- Engedjék el – förmed rá az örökre, akik löknek egyet rajta, majd visszamennek az eredeti helyükre. - Hogy mondja Stark?

Eliot mély levegőt vesz, pár pillanatig némán áll, majd végre zavartalanul mondja:

- Elszabadult az Árnývírus. A mintákat szállító sikló út közben összeütközött egy taxival s a földbe csapódott.

A teremben mindenki megdöbben, senki sem jut szóhoz. Sokuknak percek kellene a biztos halál hírének feldolgozásához...

Másnapra a teljes kolóniát karantén alá helyezik. Richard Hawking, a nagytanács immár harmadszor újraválasztott kormányzója rendkívüli ülést hívott össze, Durham képviselője hologramként van jelen.

- Amint mondtam a helyzetünk válságos. Becsléseink alapján a vírus már a fél északi kontinensen elterjedt. Semmivel sem tudjuk megállítani ha nem küldenek segítséget.

- Mi sem tehetünk semmit a vírussal szemben, csupán magunkat tudjuk védeni fenyegetésétől. Javaslom, a flotta azonnal helyezze blokádnak alá a bolygót s lőjön le mindenkit aki megpróbálja elhagyni a kolóniát – szólal fel Mainsfield idős képviselőura.

- Támogatom – New Hampton.

- Ahogy én is. Ha a vírus kijut onnan már semmivel sem tudjuk megfékezni. A Tejúton is így kezdődött és akkor fajunk jelentős részét kiirtotta, ez nem történhet meg még egyszer – Kirksville.

- És velünk mi lesz? Csak úgy végignézzitek, ahogy kipusztulunk? – Durham.

- Nincs választásunk, jelenleg nincs ismert ellenanyag. Egyáltalán hogyan került oda? Tudtommal minden mintát megsemmisítettünk több mint egy évszázaddal ezelőtt – Richard.

- Az most nem érdekes, hogy hogyan. Csak az számít, hogy most mit teszünk – Durham.

- Már hogyne számítana. Korábban is gyanítottuk mesterséges eredetét, éppen ezért telepedtünk le itt és nem a jóval közelebbi Pegazus galaxisban. Ha valóban áll valaki e mögött és megtalált minket, akkor máshol is fel fog bukkanni a mi cselekedeteinktől függetlenül – Mainsfield.

- Nem állnak. Mi hoztuk ide további kutatások céljából a Spirit of Fire fedélzetén. Azonban egy aleset miatt elszabadult – vallja be Durham küldötte.

- Hogy micsoda? – förmed rá Kirksville képviselője. – Fajtánk pusztaságával szórakoztok, és el sem mondjátok nekünk?

- Sajnálom, csak a hazajutás reményében tettük. Ha sikerül megtalálnunk az ellenszert visszamehetnénk a Tejútra. Újra felvehetnénk a kapcsolatot szövetségeseinkkel. Sokkal jobb élet várna ránk ott mint amink itt van – magyarázkodik Durham képviselője.

- Nem, nem te fogod sajnálni. A néped fogja sajnálni mind a 8,4 milliárd ember, aki ott él. Ők ugyanis mind egy szálig bele fognak halni a járványba, akár csak régi galaxisunkban. Mégis hogy lehettek ennyire ostobák? Behozni az emberiség leghalálosabb veszedelmét annak 3. legnépesebb bolygójára? Miért nem egyből a Földre hoztátok s szórtátok ki a fiolákat az ablakon? – Kirksville haragosan.

- Elég legyen! - szólal fel Richard. – Ezzel most semmit sem érünk el, még mindig van három évünk az első tünetek mutatkozásáig. Addigra meg tudjátok találni az ellenszert?

- Nem tudom. Lehetséges, a kutatást Dr. Eliot Stark vezeti, azt állítja kicsivel több, mint 4 évre van szüksége. A maguk segítségével talán lerövidíthetjük ezt az időtartamot – feleli Durham.

- Ha addig fent tudjuk tartani a blokádot. És ha addig nem jut ki senki sem. És ha jutnak valamire egyáltalán – Kirksville.

- Igaza van túl sok a feltételezés. 5 év túl hosszú idő. Javaslom a kolónia azonnali kiirtását – szólal fel New Hampton.

- Hogy micsoda?! Csak úgy lemészárolnátok minket? – Durham.

- Ez lenne a legbiztonságosabb megoldás – New Hampton.

- Korai még erről beszélni – Richard. – Egyelőre szavazzuk meg a blokádot felállítását. Utána beszélhetünk a további cselekedeteinkről.

- Egyet értek – visszhangzik a tanácsteremből, ezernyi szájból elhangozva.

Rövidesen (csodával határos módon) megszavazták a blokádot felállítását, valamint a Föld hipertér hajtóművének készenlébe helyezését, továbbterjedés esetére. Másnap a 32 éves Zsukov admirális, csaknem a teljes Szövetségi Flottát mozgósította, amely jelenleg alig 160 hadihajóból áll. Ezek többsége 304-es, számos rombolóval és néhány nehéz cirkálóval. A kolónia lakosságát csak ezután tájékoztatták az eseményekről.

A Regionális Tanács szintén rendkívüli ülést hívott össze, amelyre Eliot is meghívást kapott. Igaz, csak hologram képében:

- Maga szerint időben meglesz az ellenszer? – kérdezi tőle Rose.

- Szívesen igen mondanék, de az a helyzet, hogy fogalmam sincs. Még a többi kolónia segítségével is rendkívül szoros lesz – feleli kissé megilletődve.

- Addig is mit csináljunk? Csak ülünk és várunk, amíg valaki odafent a teljes megsemmisítés mellett dönt? – északi kontinens.

- Semmi képpen sem. Fel kell készülnünk minden eshetőségre. Helyezzék készenlébe minden mozgósítható erőnköt, továbbá helyezzék Keys tábornok irányítása alá. Ha harcra kerül sor gyorsan kell majd cselekednünk és határozottan – Rose.

- És mégis mi esélyeink vannak az egész Szövetségi Flotta ellen? – keleti kontinens.

- Ami azt illeti, nem is olyan rosszak. A katonai bázisoknak köszönhetően rengeteg űrvédelmi löveg áll a rendelkezésünkre. Ha időben felvonjuk a bolygópajzsot, súlyos veszteségeket okozhatunk nekik. Ráadásul ott van Higgins prototípusa is, az a rakéta a fél flottát képes elintézni, s ha felrobbant kénytelenek lesznek visszavonulni. Szóval én azt javaslom, ne adjuk fel harc nélkül, ha arra kerülne a sor – az óceánok városainak küldötte.

- És mi van ha nem találjuk meg? Akkor még szívességet is tennének nekünk, a betegség lefolyása rendkívül fájdalmas – keleti kontinens.

- Három év akkor is több a semminél. Ennyiért már megéri harcolnunk – Rose céltudatosan.

- Akkor ezt eldöntöttük – bólint rá a keleti kontinens.

2192. május 21-e. Durham továbbra is blokád alatt áll, Eliot a többi szövetségi rendszer tudósaival együtt lázasan dolgozik az ellenszeren, azonban továbbra sem jut semmire. A kórokozó pusztá jelenlétét is két hétbe telt kimutatni a mintákban. Már mindent megpróbáltak, a vírus minden ismert vegyületnek és körülménynek ellenáll, gyengített változat kivonása pedig egyszerűen lehetetlen. Eközben két bátor kalandor próbál áttörni a blokádon, egy ősrégi Tok'ra szállítójárművön, amelyet a roncstelepről loptak, szerencsére a hajó álcázó rendszere nem működőképes.

- Nemsokára kiérünk légkörből. Készítsd fel a hajót a hipertérbe való belépésre!

- Kész van. Ne feledd, azonnal ugranunk kell, amint kiértünk különben szétlőnek a vadászgépek.

- Nem értem miért csinálják ezt, nem vagyunk fertőzöttek. Azt éreznék...

Rövidesen kiérnek a légkörből.

- Uram, azonosítatlan hajó lépett ki a légkörből. – mondja Zane, Zsukov első tisztje.

- Menekülni próbálnak, azonnal szedjék le őket!

Egy szakasz F-312-es Saber azonnal rááll a hajóra, azonban az belép a hipertérbe mielőtt még lőtávolságba érnének.

- Elmentek! - szól Zane meglepetten. – Az útirány alapján a Föld felé tart.

- Azonnal tárcsázzák! Figyelmeztetnünk kell őket, amíg nem késő – adja ki a parancsot Zsukov meglehetősen idegesen.

A Tok'ra hajó a Föld körül lép ki a hipertérből. Egyetlen 304-es áll közte és úti célja, Washington között.

- Itt a T.S. Columbia az azonosítatlan hajónak. Azonnal adják meg kiindulási helyüket és érkezési pontjukat! – hívja őket a hajó kapitánya.

- Itt a Sovereign. New Hamptonról érkezünk és Washingtonban szeretnénk leszállni – mondja az egyik kalandor.

- Mivel tudják bizonyítani? – kérdezi gyanakodva.

- Nyugodtan szkenneljék a hajót. A raktérben new hamptoni szövetárut találnak majd. Ezeket szeretnénk értékesíteni.

- Csinálják! – adja parancsba a kapitány a gépészeknek.

- Igazat mondanak, ott van az áru – feleli, Nathan az alig 19 éves első tiszt.

- Mennyünk biztosra. Nézze meg a hajónaplót is!

- Különös, nincs bejegyzés az indulásról – feleli Nathan miután belenézett abba. – Az is érdekes, hogy éppen Washingtonba indulnak, csak Tokióban a háromszorosát kapják.

- Valami nem stimmel – mondja az egyik kalandor társának. – Már rég át kellett volna engedniük.

- Indíts! Ha bizonyítékuk lenne, már rég lelőttek volna.

A kis hajó elindul egyenesen a 304-es orra előtt elhúzva.

- Hívja őket! – mondja a kapitány.

- Nem válaszolnak uram, gyorsítanak. Megállítsuk őket? – kérdezi tanácstalanul.

A kapitány döntés elé kényszerül. Ha lelövi, lehet ártatlanokat gyilkolhat, ha viszont futni hagyja, az egész Föld vesztét jelentheti. Úgy dönt, a megérzésére hallat.

- Lőjék le!

- Ahogy akarja – feleli Nathan, hangnemén szinte tapintható nemtetszése.

A 304-es ráfordul a Tok'ra hajóra majd az elülső M-995-ös sínágyúuk ontani kezdik a robbanólövedékeket. Viszont szinte egyik sem találja el a távoli célpontot, egymás után süvítenek el mellette. Végül közel fél perc után az egyik eltalálja az oldalát egy jókora darabot kirobbantva abból. Ettől kezdve az lelassul, lehetővé téve a Columbiának, hogy befejezze, amit elkezdett.

Amint az felrobbant, a következő felhívásra lesznek figyelmesek a földi csillagkapun keresztül.

- Figyelem! Itt Zsukov admirális beszél a flottától. Egy Tok'ra hajó átjutott a blokádon. Ismétlem, egy Tok'ra hajó átjutott a blokádon. Feltehetően a Föld felé tart, azonnal lőjék le, amint meglátják. Ismétlem, azonnal lőjék le!

A Columbia kapitány rendkívül megkönnyebbült a hír hallatán. Most már tudja, hogy jól döntött. Az incidenst újabb rendkívüli gyűlés követte, Durham ezúttal nem kapott rá meghívót. Richard éppen most közli velük az eseményeket.

- Amint hallják a Föld kis híján megfertőződött, azonnal lépnünk kell az ügy kapcsán, mielőtt komoly baj történne.

- Egyet értek. Ez túl közel volt, nem kockáztathatunk tovább – Mainsfield.

- Azonnal meg kell szüntetni a fenyegetést – Kirksville.

- Ez felháborító! Nem irthatunk ki csak úgy egy teljes kolóniát - Warrensburg.
- Nincs más választásunk, a Föld elvesztését nem kockáztathatjuk meg - New Hampton.
- Akkor vigyük arrébb, ott hipertér hajtómű, éppen az ilyen eshetőségek miatt járátjuk a generátorokat már két hónapja – Warrensburg.
- Az sem megoldás. Mi lesz a többi kolóniával? A kockázat egyszerűen túl nagy – New Hampton.
- Akkor szavazzunk – veti fel Richard.
- Megvétőzom. Ekkora méretű pusztítás elfogadhatatlan, bármilyen nemes célból is – Warrensburg.

Még egy ideig vitakoztak, azonban Warrensburg képviselője minden alkalommal megvétőzta a szavazást így a nagytanács teljeséggel lehetetlen helyzetbe került. Zsukov és Higgins még aznap meghívja Richardot a parancsnoki hajóra, a Reveagerre s egy különös ajánlattal állnak elő.

Amint belép Zsukov kabinjába ők már fél órája várnak rá. Az admirális az ablakon át figyelni Durhamet, Higgins az asztalnál ülve malmozik ujjjaival.

- Muszáj kiirtanunk őket – szól meg Higgins.
- Nem tehetjük, amíg a tanács bele nem egyezett. Warrensburg pedig sosem fog beleegyezni – mondja Richard keserű hangon.
- Már pedig muszáj lesz. Öt éven át nem tudjuk feltartani a menekülőket. Előbb vagy utóbb sikerrel jár valamelyikük s onnantól kezdve már nem tudjuk megállítani – próbálja rávenni Zsukov tettetett magabiztossággal.
- Egyébként megteheted. Te is jóváhagyhatod az akciót, benne van a kormányzói jogkörödben – Higgins.
- Az politikai öngyilkosság lenne, már másnap lemondanának a posztomról.
- Való igaz. Azonban mégis melyik a fontosabb? Fajunk túlélése vagy a politikai karriered? – teszi fel Zsukov.

Richard kis gondolkodás után belátja, hogy az admirálisnak van igaza. Mégis nehezebbre esik kimondani ezen szavakat:

- Tegyétek meg. Én visszamegyek a Földre s elrendezem a dolgaimat.
- Ahogy akarsz. Élvezd ki az utolsó napodat – mondja Higgins barátságosan.

Amíg Richard visszamegy, ők ketten pedig felkészítik embereiket az akcióra. Fél órán belül már hídon állnak.

- Nem helyes, amit csinálunk – sóhajt fel Zsukov.
- Tudom, olyan sokan vannak odalent – feleli Higgins.
- Készen állsz?
- Sajnos igen. Te készen állsz a parancs kiadására?
- Kiadni egy dolog. Együtt élni lesz vele nehéz... – ahogy ezt mondja életteli tekintete elüresedik, arckifejezése semmit mondó lesz, s remegő hangon folytatja tovább mondandóját.

Zane, nyisson tüzet a bolygóra!

- Uram? Nem értettem tisztán, amit mondott. Azt mondja, hogy nyissunk tüzet a bolygóra? – kérdezi elbizonytalanodva.
- Pontosan ezt mondtam, első tiszt.
- Pontosítana? Úgy érti a katonai bázisokat vagy az űrkikötőket? – még mindig nem hiszi el amit az előbb hallott.
- Nem, Zane... Vegyenek célba minden egyes várost, falut, tanyát... mindent. Öljék meg őket, az utolsó szálig – mire végigmondta szemei könnybe lábadtak, ő maga sem hiszi el amit most tenni készül.

- Értettem uram... azt hiszem - kezeivel remegve nyomja le a megfelelő gombokat, a hajók kapitányai elsőre el sem hiszik a kapott parancsot, sokan pedig még másodjára sem. Amikor harmadszorra kapják meg azt néhányan nem hajlandóak teljesíteni azt, és kiválnak az alakzataból majd a hipertérbe ugranak, köztük Zack O'Neill admirális is.

A legtöbben szomorúan ugyan, de tudomásul vették azt, s kiadták a tűzparancsot. A flotta pusztító tüzet zúdít a bolygó településeire. Záporoznak a sínagyúk robbanólövedékei, az ágyúk nukleális töltetei, az Asgard plazmafegyverek sugarai, valamint a nehézcirkálókról és a rombolókról indított torpedók százai. A felszínen Keys tábornok már szinte várta ezt a pillanatot. A szárazföldi parancsnokságon segédje figyelmezteti őt:

- Uram, a flotta tüzet nyitott.
- Rendben Mira, eljött a pillanat. Húzzák fel a pajzsot!

A bolygó körül egy masszív, kék színű energiamező bontakozik ki, másodpercekkel az első lövedékek becsapódása előtt. Azok narancssárgás foltokat hagynak rajta, amelyek hamar eltűnnek annak felületén.

- A pajzs kitart, jelenleg 92%-on van – mondja Mira.
- A lövegek nyissanak tüzet, készüljenek fel a rakéta fellövésére! – Keys magabiztosan.

A felszínen százával sorakozó hatalmas Űrvédelmi lövegek sortüzet nyitnak. A hajók ágyúhoz hasonlóan fél megatonna nukleáris tölteteket használnak. A hangsebesség

százszorosával haladva lépnek ki a légkörből egyenesen a Szövetség hajói felé. Néhányuk összeütközik a flotta által kilőtt lövedékekkel izzó lángfelhőt hagyva maguk után.

e a legtöbbjük eléri a megcélzott hajót, egyikük épp a Redeamer pajzsain robban szét, közvetlenül a híd előtt. A fél hajótest belerázkódik a robbanás keltette lökeshullámba.

- Pajzsok 95%-on! – kiáltja az első tiszt.

- Ezt nem bírjuk sokáig. Mennyi idő, amíg lemerül a bolygópajzs? – kérdezi Zsukov aggódva.

- Még 3 perc, ha így megy tovább a mienk 4 percet is kihúz majd.

- Az lehet, hogy mi megússzuk, de sok 304-es nem fogja – közli Higgins közömbösen.

- Túl sok. Húzódjunk lőtávolon kívülre! – határozza el Zsukov.

Amint visszahúzódnak tanácskozni kezdenek. Valahogy át kell jutniuk a pajzsos s ezt a fél flotta elvesztése nélkül kell megtenniük.

Közben odalent:

- Uram, lőtávon kívülre mennek.

- Állítsák le a kilövést! Pontosan a gyújtás előtt, azonnal löni akarok, amint ismét közelebb jönnek.

Eközben Zsukov a taktikai teremben tervezi a következő támadást:

- Ha egyszerre csak egy helyről támadnánk, jóval több hajó élné túl – veti fel Higginsnek.

- Azt nem tehetjük, minél nagyobb területen kell szétszóródnunk, ahogyan az előbb.

- De akkor túl nagyok lesznek a veszteségek. Nem értem mi hasznunk lenne belőle...

- Emlékszel az új rakétára? Ha nem tudnád, náluk van az egyetlen prototípus. Ha működni fog, már pedig működni fog. mivel saját magam felügyeltem készítését. a flotta legalább 70%-át elveszítjük ha a te taktikádat választjuk.

- Igen, akkor jobb, ha szétszóródnunk. Csak valahogy be tudnánk jutni a pajzs alá...

- Erre van egy ötletem – veti fel magabiztosan.

Durham fővárosának egyik épületében Michael éppen a támadás kapcsán adásba kerülő híreket követi.

- Szerencsére beszüntették a támadást azonban ez egyértelmű üzenet volt a többi kolóniától... - mondja az egyik tudósító.

Egyszer csak csörögni kezd a mobilja, felveszi s egy mély, egyértelműen eltorzított hang kezd beszélni hozzá:

- Charlie 1-es maga az?

- Igen, én vagyok. Ha nem tudná éppen szabadságon...

- Ez jelenleg nem szempont – vág bele a szavába. – Ez egy 2-es prioritású küldetés.

- Mégis mennyiért? Mert a szokásos nem lesz elég, tudja nemrég egészségügyi problémáim akadtak, s hacsak ebben nem tudnak segíteni, kénytelen leszek elutasítani az ajánlatot.

- Mit szólna a háromszorosához? Ha túléli garantálom, hogy a jelenlegi problémáin is segítünk. – feleli a torz hang.

- Rendben, mit kell tennem?

A fickó rövidesen ismerteti vele küldetés paramétereit, Michael egyszerű embernek öltözik, mindössze egy 9mm-est visz magával. Rövidesen beszáll a siklójába s száguldani kezd célpontja felé.

Háromnegyed óra elteltével Zsukov már igencsak kezdi megkérdőjelezni Higgins tervét, különösen, hogy őt nem ismertette róla.

- Mégis meddig várjunk a te csodatervedre?

- Már nem tarthat sokáig, jobb, ha visszamegyünk a hídra. Gyorsan kell cselekednünk a műsor kezdése után – mondja önelégülten, teljesen biztos terve sikerében.

Nemsokára a bolygón lévők egy különös dologra lesznek figyelmesek:

- Uram, a Spirit of Fire felszállt. – Szól Mira meglepetten.

- Nem azt mondtam, hogy várjanak? Hívja őket!

- Nem válaszolnak.

- Mi az, hogy nem válaszol?! – feleli egyre idegesebb hangnemben.

Közben a 304-es a bolygót védő energiamező hatalmas, ovális alakú generátora felé közeledik. Néhány száz méterrel az elé manőverezik, a bent lévők rémülten bámulnak ki az ablakokon ahonnan átlátni a túloldalra. A hídon mindenütt holttestek hevernek, egyetlen élő embert pillantanak meg rajta.

Michael az, könnyedén felosont a hajóra majd egy mérges gázt a szellőzőrendszerbe juttatva megölte a rajta tartózkodókat. Minden munkaadója tervei szerint halad.

- Had szóljon – mondja erős, határozott hangnemben, mintha más is lenne ott rajta kívül, majd lenyom egy piros gombot az egyik panelen.

A Spirit of Fire két plazmasugarat lő bele a generátorba. Azok úgy hasítják át annak trinium anyagát, mint kés a vaját. Két hatalmas lyukat belevájva az épületbe, a hajó emelkedni kezd s a generátor nemsokára összeroskad. Az elemek hatalmas robajjal omlanak egymásra, végül a belül elhelyezkedő naquadah tömbök sem bírják tovább és felrobbannak.

A korszerű biztonsági és energiaelvezető rendszereknek köszönhetően csak az épület és annak 150 méteres körzetét söpri el a lökeshullám s mindössze 200 méter átmérőjű részt nyelnek el a lángok.

- Leállt a bolygópajzs! – szól Zane vegyes érzelmekkel.

- Ostromalakzatba! – adja parancsba Zsukov.

Az ostromalakzat annyit jelent, hogy minden hajó a számára legkedvezőbb pozíciót veszi fel az adott objektum, jelen esetben Durham körül. A 304-esek valamit a nehézcirkálók amelyek a 304-es osztály tovább fejlesztett, 50%-al megnövelt, torpedó vetőcsövekkel, valamint jóval páncélozottabb változatai, egyenesen a bolygó felé fordulva nyitnak tüzet. A rombolóknak, hosszú, keskeny alakjuknak köszönhetően oldalról ideális a tüzelés. A flotta rövidesen felveszi az alakzatot felkészül a bombázás megkezdéséhez. Odalent Keys még mindig a Sprit of Fire lelövésén fáradozik. A hajót egyik lövedék éri a másik után a pajzsai kezdenek leválni s még messze van a légkör külső határától.

- Ez kezd érdekes lenni – jegyzi meg Michael majd az egyik lövedék átjut a pajzson egyenesen a hajtóműveknek csapódva. A robbanás 3-at azonnal leszakít a hajóról, a maradék működésképtelenné válik. – Most már ideje lenne... - folytatja monológját miközben hajója tehetetlenül zuhan a felszín felé.

A következő a hangárt éri s csak annak fala átszakítása után robban fel, darabokra tépve azt, a reaktor már nem bírja sokáig, így is kész csoda, hogy a hajótest még viszonylag egyben van. Végül a következő találatot már nem bírja ki és darabokra esik. Michael szerencséjére csak ekkor robban fel a reaktor, s az Ügynökség egyik hajója időben ki tudja teleportálni a roncsok közül, mielőtt szénné égne a lángok között.

- Lőjék fel a rakétát! – adja ki a parancsot Keys kétségbeesetten, még most sem látja be, hogy már vége van.

- Uram, fellóttek valamit, valami nagyot – figyelmezteti Zsukovot első tisztje.

- Fellótték – jegyzi meg Higgins halkán.

- Egyenesen a flotta középső csomópontja felé tart – Zane.

- 42 hajó – sóhajt fel Higgins.

Zsukov mindent lehetőséget felmér, de csak egy megoldást lát emberei életének megmentéséhez. Arca teljesen elkomolyodik, tekintete pedig rideggé válik.

- Energiát a hajtóművekbe! Zane, álljunk ütközőpályára!

Zane szó nélkül teljesíti a parancsot, a többiek megigazítják egyenruhájukat, majd haptákba kapják magukat, felkészültek a pillanatra.

- Próbálja úgy kormányozni a hajót, hogy a hasunkba csapódjon, úgy nyeljük el a lehető legnagyobb részét a robbanásnak – teszi hozzá Higgins, majd Zsukov rábólint parancsba adva javaslatát.

- Az ágyúk nyissanak tüzet, hátha telibe kapjuk a rohadékot! – Zsukov határozottan.

- Nincs értelme, saját pajzsgenerátora van – szól közbe Higgins.

- Azért csak próbáljuk meg.

Terve működni látszik, ha a tervezett szögben érik el rakétát, a távolságnak köszönhetően csak velük végez majd. Már elég közel értek a tüzeléshez azonban a Redeamer lövedéki sorra pattannak le annak pajzsáról.

- Fél perc az ütközésig. – mondja Zane ijedten, ő még nem kész rá, nem tudja mi vár majd rá a túloldalon.

- Ütközésre felkészülni!

Rövidesen eléri a rakétát, amely csaknem negyed akkora, mint a Redeamer. Zane manővereinek köszönhetően pontosan a hajó hasi részének közepén ütközik bele, amely annak egyik legerősebb pontja. A plazmasugarak pajzsának jelentős részétől már megszabadították, így a becsapódási energia nagy részét a cirkáló pajzsai nyelik el. Mire azok lemerülnek már csak kisebb darabok csapódnak a hajótestbe, minimális károkat okozva abban.

- Nem működött – suttogja Higgins megkönnyebbülten, először örül annak, hogy valamit elrontott.

A hajón hatalmas éljenzés tör ki, mindenki megkönnyebbült ez egyedül Zsukovon nem mutatkozik. Durham lövegei ismét sortüzet indítanak.

- Fejezzük ezt be! Minden hajó kezdje meg a bombázást, először az űrvédelmi ágyúkra célozzanak! – adja parancsba határozottan, mégis nehéz érzelmekkel.

A bolygó körül felsorakozó flotta ismét tüzet nyit a már szinte teljesen védtelen bolygóra. A nehézcirkálók és a 304-esek előre fordulva a rombolók pedig oldalról ontják a lövedékeket. Ugyan nem egy találat éri őket idő közben, de pajzsaik felfogják azok erejét ellentétben a kolónia lövegeivel, amelyeket másodpercek alatt semlegesítenek. Egyedül a Redeamer nem nyit tüzet, mivel lemerültek a pajzsai kénytelen lőtávon kívülre húzódni, azonban még így is komoly károkat szenved eközben. S csak azok újratöltése után veszi ki részét a mészárlásból.

- Uram, felküldjük a cirkálókat?

- Nincs értelme Mira, már vége van... - Feleli Keys, majd némán felnéz az égbe, egy töltet éppen feljük tart, majd rövidesen belecsapódik az épületbe a földdel egyenlővé téve azt.

Durham népe fejvesztve menekült, próbáltak menedéket keresni a lövedékek elől. Azonban nem volt menekvés, a Szövetségi Flotta módszeresen kiirtotta a korábban étellel teli bolygó teljes lakosságát. Annak hős védői az utolsó percekben sem adták fel, halálukig harcoltak. Még így is alig 7 óra leforgása alatt véget ért a mészárlás, azonban annak elkövetői sosem tudnak megszabadulni, annak emlékeitől.

Richard Hawking felkészült rá, hogy másnap lemondjon tisztségéről, ő hajlandó lett volna visszavonulni s csendes életet élni. Azonban a sors nem ezt szánta neki, ő nagyobb dolgokra született. Zsukov még aznap éjjel meghívta hajójára, amely jelenleg Kirksville egyik hatalmas javítóállomásán dokkol.

- Mi olyan fontos? – kérdezi egyből Zsukovtól.

- Foglalj helyet, jobb, ha ülsz amikor meghalod.

Richard helyet foglal, majd Zsukov leül mellé, mély levegőt vesz majd belekezd mondandójába.

- Nem mondhatsz le a tisztségedről – mondja Zsukov halál komoly arccal.

- Hogy érted ezt? Kötelezni fognak rá – feleli csodálkozva.

- Akkor kötelezd őket, hogy ne mondassanak le.

- És mégis hogyan? – úgy véli, éppen ugratja őt az admirális.

- Katonákkal. Egy sem mer majd igennel szavazni, ha fegyvert fognak a fejükhöz. – javasolja Zsukov.

- Katonákkal? Ugye most csak viccelsz? - Zsukov a szemébe néz vért fagyasztó tekintetével, Richard csak most érti meg, miről van szó. – Szóval azt akarod, hogy holnap vigyek magammal egy hadsereget és vegyem át a hatalmat? Már bocsáss meg, de ezt nem tehetem.

- Már pedig muszáj lesz – mondja, majd feláll és odasétál a szoba közepén lévő terminálhoz. – Ma délután, nem sokkal a bombázás megkezdése után egy adás hagyta el a bolygó felszínét, minden frekvencián sugározva – lenyom egy kék gombot a terminálon.

- Figyelem! Itt Dr. Eliot Stark beszél, az Árnyvírust kutató csoport vezetője. Sikerült mélyszkennelésnek alávetnünk az egyik mintát és döbbenetes következtetésre jutottunk, annak szerkezetét illetően. Eddig csak gyanítottuk, de most már teljesen biztosak vagyunk abban, hogy a vírus mesterséges eredetű. Ismétlem, az Árnyvírus mesterséges... – hallatszik Eliot hangja a terminálból, majd egy becsapódás hangja szakítja félbe, utána már csak néma sercegés hallható.

Richarddal forogni kezd a szoba, a falak, a mennyezet, a mellette állók mind keringeni kezdenek körülötte, kell egy kis idő, mire összeszedi magát.

- Kik? – teszi fel a kérdést döbbenetében.

- Ezt még nem tudjuk, de bárki is volt sokkal fejlettebb technológiával rendelkezik nálunk.
  - De a képviselő azt mondta, hogy ők hozták be a vírust.
  - Ez igaz. Nem az ellenség műve a katasztrófa, viszont egy biztos. Ők jelenleg is oda kint vannak és minket keresnek. S eljön majd a nap, amikor megtalálnak, ha ez megtörtént nem tudjuk majd feltartani őket. Nem ezzel a flottával és nem ennyi emberrel.
  - Akkor tárjuk a tanács elé. Ha sereg kell ők is gondoskodhatnak róla, semmi szükség egy önjelölt diktátorra – mondja Richard tanácstalanul.
  - A tanács öntelt, azt hiszik mindenhatóak vagyunk a rendelkezésünkre álló technológia révén. És ha még meg is győzzük őket, ha még meg is szavazzák egy kétszer vagy háromszor ekkora flotta felállítását, mit szól majd a nép? Galaxis szerte pánik lesz, mindenki menekülni akar majd. – Zsukov.
  - Az Örvény galaxis... - suttogja Richard, már érti mi a probléma.
  - A Drákok azonnal hadat üzennek majd. És tudod egy intergalaktikus háború elég sok feltűnéssel jár majd. Böven eléggel ahhoz, hogy ránk találjanak és befejezzék, amit elkezdtek. Most csak akkor van esélyünk. ha csendben lapulunk és megpróbáljuk a lehető legjobban elbarikádozni magunkat.
  - Ki tud még erről?
  - Csak Higgins, de ő nem hajlandó szerepet vállalni ebben. Inkább lemond, majd visszamegy a rendőrséghez.
  - Érdekes, gyermekkorom óta ismerem őt, azt hittem, hogy mellettem áll majd. – most már szomorúan ugyan, de eldöntötte, hogy megteszi.
  - Ezt nem mindenki gyomra tudja megemészteni elsőre, de biztos vagyok benne, hogy megbocsát majd.
- Másnap Richard elment a nagytanács ülésére, amely rövidesen lemondatta tisztségéről, ezalatt katonák ezrei vonultak be az épületbe. S meglepetésszerűen rohamozták meg az összes képviselő állványát.
- Mit jelentsen ez?! – kiáltja Mainsfield képviselője elkeseredetten.
  - Mégsem mondok le a hatalomról. A jelenlegi körülmények nem engedik meg, hogy a ti irányítsatok. Szóval, ezennel indítványozom, hogy államunkat új alapokra helyezzük, amelyben én és csakis én birtoklom a hatalmat. Amennyiben nemmel kívánnak válaszolni, felhívom rá a figyelmüket, embereim ujjai meglehetősen viszketnek a ravasz előtt...
- Nem meglepő módon szinte minden képviselő igennel szavazott, a Tau'ri Szövetség 2192. május 22-től Tau'ri Birodalom lett. Az elkövetkező években Richard hatalmas flottát épített ki, valamint megerősítette a kolóniák védelmi rendszereit. Például bolygópajzsok energiáját új fejlesztések bevezetésével csaknem hatszorosára növelte. Ezen kívül a tudósok kidolgozták egy új hajóosztály terveit, amely minden eddiginél nagyobb tüzerővel rendelkezik majd. Első

két képviselője a Korolev és a Tythan építését, Zsukov és Zack O'Neill admirális kíséri figyelemmel.

- Olyan mintha egy nehézcirculót gyúrtak volna össze egy rombolóval és megtoldották volna egy kisebb flottára való páncélzattal – jegyzi meg a fiatalabbik admirális.

- Valósággal elpusztíthatatlan lesz, azonban furcsa, hogy nem raknak rá Asgard sugarakat.

- Nem lehet, a 4 Tachyon löveggel együtt túl sokat fogyasztanak. De azok jócskán kárpótolják a tüzerőt.

- Igen, láttam a tesztek. Ezek az ágyúk egyetlen sorozattal robbantanak szét egy 304-est.

Eközben Michael magához tér az Ügynökség egyik hajóján. Sérülését rengeteg idő telt helyrehozni. Ahogy kinyitja a szemét, egy fekete ruhás női alak tűnik fel előtte, ő felül majd felé fordul.

- Mi történt?

- Felrobbant a hajód, csoda, hogy ki tudtunk menteni.

- Sosem volt erősségetek az időzítés – jegyzi meg rágalmozóan. - Meddig voltam kiütve?

- 6 hétig – feleli fapofával.

- Értem, egyébként csak úgy kíváncsiságból. Nem kellene karanténban lennem? Tudod ez a vírus elég halálos meg minden és...

- Már beoltottunk az ellenanyaggal – vág a szavába a nő.

- Van ellenanyag? Akkor a bolygó mégis megmenekült – jegyzi meg megkönnyebbülten.

- Mind meghaltak – folytatja a nő érzelemmentesen.

- Hogy mi? A kezükben volt az ellenszer és szétbombázták őket? De miért?

- Csak mi tudunk a szérum létezéséről. Közülük senki, még Hawking sem tudja.

Michael egy pillanatra becsukja a szemét, felsóhajt, próbálja elfojtani a dühét. Azonban ebben kudarcot vall, felugrik az asztalról s a nő képébe ordítja:

- Hagytunk meghalni 8 milliárd embert?! A maguk rohadt játékaik miatt? Mért nem mondtátok el nekik?! – nem sok minden tartja vissza, hogy kezét emeljen ügynöktársára.

- Sajnos nem tehetjük. Ha odaadjuk nekik, visszamennének a tejútra... - továbbra is halál nyugalommal feleli.

- Akkor had menjenek vissza! – ordítja önmagából kikelve.

- Még nem állnak készen rá... - folytatja, miközben a parányi hajó tovaúszik az űr végtelenében.

2212. május 22-e. Verőfényes nap virrad a völgyre ahol egykor Durham káprázatos fővárosa terült el. Ma már csak romok és szürke hamufelhők jelzik helyét, s az egykor büszke nép helyett csontvázak milliárdjai hevernek, szerte a kihalt felszínen. S egyként őrzik emlékét annak, hogy mi történt aznap, Durham felett.

Darth Raven